

HET GEHEIM VAN ROSE
KIRSTY FERRY

Het geheim
van Rose

KIRSTY FERRY

Het geheim van Rose
is een uitgave van
Choc Lit NL

Copyright © 2023 Choc Lit NL

Auteur: Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *A secret Rose*

Vertaling: Julia Korenberg

Vertaling gedicht: Berry Minkman

Tekstredactie: Berry Minkman & Marieke Veringa

Illustraties & zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Omslagontwerp: Jen Minkman/Dutch Venture Publishing

Eerste uitgave maart 2023

NUR 343

ISBN 978-94-93265-51-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn opa en oma, Fred en Maisie Simpson – of, om mijn
oma haar volledige naam te geven: May Blanche; in de familie
onder haar koosnaam ook wel bekend als ‘The Duchess.’*

Voorwoord

Ik begon met het schrijven van dit boek – of een versie ervan, althans – in 1997. In die tijd was ik (en dat ben ik nog steeds) een grote fan van Victoria Holt en haar *gothic romances* en ik dacht dat ik net zo kon schrijven als zij. Dat kon ik niet. Daarom heb ik het verhaal uitgeprint, het aan elkaar geniet, er een nepboek van gemaakt met een afbeelding van een meisje dat uit een raam leunt, getiteld *The Dreamer*, en het vervolgens een aantal jaren in een plastic mapje met een ringband laten rondslingeren. Vorig jaar ben ik na vele mislukte pogingen om het boek nieuw leven in te blazen eindelijk begonnen het op de juiste manier te herschrijven. Zoals je je kunt voorstellen, komt er niet echt veel uit het oorspronkelijke manuscript in voor, zeker niet als je bedenkt dat het origineel zich in Schotland afspeelde, maar ik ben blij dat ik het leesbaar heb gemaakt – en eindelijk tot een ‘echt’ boek heb omgebouwd!

Het oorspronkelijke verhaal was heel kort en gewoon een versie van de historische draad in dit verhaal; toen ontdekte ik het gedicht “My Last Duchess” van Robert Browning en had ik plotseling een manier om het hele verhaal te omlijsten. En het

‘groeide en groeide’, zoals ze zeggen. Ik hoop dat je geniet van het lezen van deze vernieuwde versie en dat dit het decennialange wachten waard was!

Mijn dank gaat natuurlijk uit naar mijn geweldige uitgeverij Choc Lit, die me aanmoedigde door te gaan en me hielp het te ontrafelen, door als beschermengelen in te springen op een moment dat ik helemaal vastzat met het idee en alles wilde weggooien. Het is gewoon zo fijn om te kunnen zeggen dat ik weer een volledige roman af heb. Ook wil ik mijn grote dank uitspreken aan het panel dat deze roman in een mum van tijd met een volmondig “ja” heeft goedgekeurd: Elena B, Dimi E, Donna M, Jenny M, Karen M, Wendy S, Jo O, Gill L, Carol F, Joy S, Sharon W, Vanessa W, Sharon D en Lucie W.

Tot slot, zoals altijd, dank aan mijn familie die me aan de slag liet gaan toen het idee eenmaal “klikte” en me voorzag van chocolade, wijn en koffie in verschillende hoeveelheden als en wanneer de gelegenheid daarom vroeg! Dank jullie wel!

*... She had
A heart – how shall I say? – too soon made glad,
Too easily impressed; she liked what'e'r
She looked on, and her looks went everywhere...
...Oh, sir, she smiled, no doubt,
When'e'r I passed her; but who passed without
Much the same smile? This grew; I gave commands;
Then all smiles stopped together. There she stands
As if alive.*

In dit fragment van “My Last Duchess” van Robert Browning leidt een Italiaanse hertog een bezoeker rond die komt onderhandelen over het voorgenomen huwelijk tussen de hertog en zijn nieuwe bruid. Hij wil duidelijk maken wat hij van zijn nieuwe vrouw verwacht en vertelt daarom over zijn vorige vrouw. Hij laat hem haar portret zien.

*Alles maakte mijn vorige hertogin blij, haar hart was –
wat zal ik zeggen – te snel bewogen;
alles wat ze zag ontroerde haar en haar blik
ging alle kanten op.
Begrijp me goed, als ze mij zag glimlachte ze naar me,
altijd weer,*

Kirsty Ferry

*maar anderen schonk ze dezelfde glimlach! Het werd
steeds erger; ik moest er iets aan laten doen
en toen glimlachte ze niet meer.
Dat is haar portret; 't is net alsof ze nog leeft*

Hoofdstuk 1

ZODRA MERRYN BURTON BIJ DE PORTIERSWONING van Pencredoc was gestopt en door haar beregende raam naar de oprijlaan van het grijze stenen landhuis keek, vroeg ze zich af of ze wel de juiste beslissing had genomen.

Niet omdat het gebouw er nogal gotisch en griezelig uitzag, wat wel het geval was, maar omdat ze het project waar ze zich mee zou gaan bezighouden, plotseling heel beangstigend vond. En het was absoluut de belangrijkste opdracht in haar carrière tot nu toe.

Het logische deel van haar brein zag geen reden om bang te zijn en de kunsthandelaren voor wie ze werkte zouden het niet op prijs stellen als ze zou omkeren en vierenhalf uur terug naar Londen zou rijden. Ze was vanochtend om zes uur vertrokken en wist dat haar vriendin Cordelia, die op haar eenkamerappartement in de wijk Kentish Town paste, zich al helemaal zou hebben geïnstalleerd, hoewel het nog maar halverwege de ochtend was.

Terwijl ze zichzelf moed in probeerde te praten, nog niet in staat om door te rijden, verscheen er een donkere figuur in

de deuropening van de portierswoning die haar licht fronsend aanstaarde. Het was een lange, ietwat slordig uitziende, maar ontzettend knappe man met donker haar.

Even vergat ze haar aarzeling toen hun blikken elkaar kruisten. Die lichte frons, dacht ze bij zichzelf, stond waarschijnlijk nu ook op haar gezicht. Ze kende hem, dat wist ze bijna zeker. En hij leek haar ook te kennen. Maar ze kon bij God niet bedenken hoe of waarvan. Misschien werkte hij ook in de kunstwereld. Die kans was aanzienlijk, gezien het feit dat ze vandaag allebei op Pencradoc aanwezig waren. Dat wereldje was relatief klein, dacht ze, en het zou goed kunnen dat ze elkaar al eerder tegen het lijf waren gelopen.

Ze staaarde nog wat langer naar hem, keek hoe zijn gezicht bewoog, en zag hem twee stappen dichterbij komen.

Langzaam draaide ze het raampje naar beneden. 'Hallo.' Ze was stiekem trots op hoe opgewekt haar stem klonk terwijl ze dat zei. 'Ben ik hier goed? Pencradoc? Voor de expositie? Ik kom de kunstwerken catalogiseren. Van Heptinstall Studios. In Londen.' Ze stopte voordat haar stem zijn opgewektheid zou verliezen en ze over zou gaan in ratelen.

De man knikte. 'Ja. Dat klopt. Waarschijnlijk moet je Coren hebben. Hij is in het huis en heeft zichzelf de leiding gegeven. Je kunt gewoon de oprijlaan volgen. Sorry...' Hij fronste, grijnsde en begon vervolgens te lachen. Hij schudde zijn hoofd. Ze vond hem er nog goddelijker uitzien dan in eerste instantie. 'Ik dacht heel even dat ik je kende. Als we elkaar al hebben ontmoet, heb ik je nu vreselijk beledigd door het me niet te herinneren, dus we kunnen mijn opmerking maar beter snel vergeten.' Ondanks dit irrelevante, vreemde gesprek, voelde Merryn zich rustig worden en naar hem terug grijnzen. 'Hoe dan ook, ik ben Kit Penhaligon,' vervolgde hij. 'Ik ben hier om Ruan Teague zo'n beetje te stalken.'

Hij was een bekend kunstenaar en ik ben gefascineerd door zijn werk en zijn connectie met deze plek. Je moet vast van hem gehoord hebben.'

'Ruan Teague? Natuurlijk ken ik hem! Nou ja, ik ken zijn werk. Ik weet niet veel over hem als persoon. Hij is degene naar wie ik hier op zoek ben. Of, nee, niet hem zelf, maar zijn schilderijen.'

'Je weet misschien wel dat er daarbinnen één schilderij van Teague is, voor zover wij weten, maar misschien heb jij geluk en ontdek je er nog meer voor ons.' De man, Kit, keek naar het huis aan het einde van de oprijlaan. 'Goed, ik zal je niet langer ophouden. Ik zie je denk ik later wel?' Het was een retorische vraag, dus Merryn knikte alleen.

Ze schakelde en reed weg, in de richting van Pencradoc. Ze kón dit, echt. Ze herinnerde zich nu dat Coren Penhaligon de man was voor wie ze was gewaarschuwd. Hij had deze plek samen met zijn broer geërfd, maar ze was Corens naam spontaan vergeten zodra ze Kit daar had zien staan. Kit Penhaligon was waarschijnlijk de broer. Ze was benieuwd of ze gelijk had.

Kit keek hoe de auto wegreed en bestudeerde de vrouw achter het stuur. Ze werd steeds kleiner naarmate ze verder het brede grijze pad op reed. Ze had blond golvend haar dat wild zat en tot halverwege haar rug reikte. Haar ogen waren groen en nieuwsgierig. En kwamen hem zo bekend voor. Hij fronste, terwijl hij zich opnieuw afvroeg of hij haar eerder tegen was gekomen.

Ze had gezegd dat ze van Heptinstall Studios was. Misschien was dat het; had hij haar bij een veiling of een of ander evenement gezien. Misschien was het de opening van een galerie geweest.

Het was niet ongewoon voor hem om naar Londen te reizen en rond te struinen op dat soort plekken. Meestal hoopte hij daar een nog onbekende Teague tegen het lijf te lopen, dus misschien had hij haar daar ontmoet.

Er liep een lichte rilling over zijn rug. Diep in zijn hart wist hij dat hij haar niet in Londen was tegengekomen. Hij had haar hier ontmoet. In Cornwall. In een ver verleden.

BODMIN MOOR, 1886

‘Wist u dat het hier spookt?’ Alys Trelawney draaide zich geschrokken om bij het horen van de mannenstem. Hij klonk geamuseerd. Hij zat op een kastanjebruin paard en zijn silhouet torende boven haar uit. Haar eigen kleine witte merrie, Meg, graasde kalm aan de rand van het meer en vertrok amper een spier toen Alys snel overeind kwam. Ze klopte haar rokken af en deed een poging om haar notitieboek en potlood uit het zicht te schoppen. Ze had in het zonnetje naar Dozmary Pool zitten staren terwijl ze dagdroomde over koning Arthur en de woorden opschreef die bij haar opkwamen.

‘Ik weet niet of ik wel in geesten geloof.’ Ze glimlachte naar de man en hij lachte. Hij steeg af en gaf het paard een paar klopjes, waarna het richting Meg liep om ook te gaan grazen.

‘Laat Jan Tregeagle het niet horen. Je kunt hem in deze omgeving onophoudelijk horen klagen en jammeren.’

‘Sommige mensen zeggen dat het enkel de wind is en niet een man die zijn ziel aan de duivel heeft verkocht.’

‘Dan hebben sommige mensen geen ziel.’ De man boog. ‘Vergeef me. Mijn naam is Jago Pencradoc.’

Alys maakte een reverence. 'Aangenaam kennis met u te maken. Ik ben Alys Trelawney. Juffrouw Alys Trelawney.'

'Juist. Een vriendelijke herinnering aan het feit dat u wellicht niet zou moeten omgaan met een man die u net op Bodmin Moor hebt ontmoet? Zo onbehoorlijk.'

'Dat vindt men, maar...' Ze haalt haar schouders op. 'Het zal nog onbehoorlijker van mij zijn om te vragen of u simpelweg mijnheer Jago Pencradoc heet, of dat u wellicht een andere titel draagt.' Haar hart begon harder te kloppen. Ze dacht het antwoord al te weten.

De man fronste. 'Onbehoorlijk? Ik kan niet zeggen dat ik in staat ben daar over te oordelen. Maar als ik mijn volledige titel zou moeten gebruiken, zou ik mij voorstellen als graaf van Pencradoc.' Zijn frons werd dieper. 'Ik laat die titel echter meestal achterwege. Ik gebruik hem niet graag.'

Alys' hart maakte een sprong. Ze had gelijk. 'Ik denk niet dat het onbehoorlijk is om een kort praatje te maken met een familielid.' Ze begon plotseling te lachen, vanwege de verraste uitdrukking die op zijn gezicht verscheen.

'Familie? Juffrouw Trelawney, ik neem aan dat ik u zou kennen als wij familie waren geweest.'

'Dat zou zo zijn geweest als ik een achternaam had gedeeld met mijn nicht Zennor. Haar kent u toch wel?'

'Zennor!' lachte hij. 'De echtgenote van mijn broeder. Ik ben werkelijk te lang weggeweest.' Hij maakte een sierlijke, diepe buiging. 'Dan heeft mijn broeder Ellory u zeker verteld dat ik geruime tijd in India heb doorgebracht. Ik heb de bruiloft helaas gemist.' Hij fronste. 'En dat betekent natuurlijk dat ik u niet heb kunnen ontmoeten.'

'En ik u ook niet. Ik had zo veel over u gehoord en was enigszins teleurgesteld zo'n legendarische man te moeten missen.'

‘Legendarisch?’ Hij glimlachte en Alys kon haar ogen niet van zijn zongebruinde gezicht houden, of van het kuiltje in zijn linkerwang. Hij reed zonder hoofddeksel en de wind die door Bodmin blies, had zijn donkere haar door elkaar gewaaid. Dezelfde wind waarin de door demonen bezeten ziel van Jan Tregeagle voortleefde. ‘Ik weet zozeer nog niet of ik legendarisch ben.’

‘De rest van de familie vindt dat blijkbaar wel.’ Ze bukte om haar notitieboek en potlood op te pakken. Wetende wie dit was, had het geen zin om haar bezigheden te verbergen. Als ze voorlopig in hetzelfde huis zouden verblijven, zou hij snel genoeg te weten komen wat ze graag deed in haar vrije tijd. ‘Zennor vertelde me behoorlijk jaloers te zijn op het feit dat u zoiets spannends hebt kunnen ondernemen.’

‘Een privilege toegekend aan mij en, spijtig genoeg voor hem, niet aan haar echtgenoot. Of wellicht gelukkig. Hoe dan ook ben ik er zeker van dat Ellory het landgoed liever wilde beheren. Ik heb daarentegen weten te ontsnappen en deed dat graag.’

‘Maar waarom zou u weg willen van Pencradoc?’ Alys was oprecht verbaasd. Er was niets dat ze niet geweldig vond aan het landhuis dat, zo was haar verteld, was herbouwd op de plaats van het oude Manor House. Dit was bijna tweehonderd jaar geleden geweest, rond het jaar 1700.

Pencradoc was gemaakt van grijze stenen, met overal glazen ramen en torentjes, op een landgoed aangrenzend aan het adembenemende heidegebied Bodmin Moor. Ellory was de Graaf van Trecarrow en zes maanden geleden was Zennor met hem getrouwd. Niet lang daarvoor was Ellory’s eerste echtgenote overleden. Zennor had de alleenstaande Alys gevraagd om haar een poosje te vergezellen, omdat zij geen familieverplichtingen had en een solitair leven leidde in Berkshire.

‘Ik wilde de wereld zien; mijn eigen geld verdienen.’ Jago glimlachte. ‘En eerlijk gezegd is dit mijn eerste dag terug. Ik weet dat ik meteen naar Pencredoc had moeten gaan, maar ik wilde eerst rijden op Bodmin Moor en zo lang mogelijk van mijn vrijheid genieten, nu ik die nog had.’ Hij knikte naar zijn paard. ‘Ik kocht hem in Launceston en heb mijn bagage met de koets meegestuurd. Ik heb voor mijn broeder een briefje meegestuurd met een boel excuses.’

Alys lachte. ‘Dan zou ik niet graag in uw schoenen staan wanneer u straks te laat aankomt. Hij lag op de loer, zoals Zennor dat altijd noemt. Hij wist dat u zou arriveren, maar niet wanneer, en hij begon nogal ontstemd te raken.’

Jago schudde zijn hoofd. ‘Ellory was altijd al tamelijk knorrig. We zijn nooit hecht geweest. Hij had een voorkeur voor de hertog en ik voor onze moeder. Ik wilde altijd buiten zijn; op het land rijden of in bomen klimmen, maar hij bleef liever binnen. Maar goed, deze zaken zijn niet van belang voor u en ik zou ze waarschijnlijk ook niet met u hebben moeten delen. Vertelt u me liever wat ik gemist heb.’

‘Dat wordt lastig, gezien ik niets kan zeggen over de situatie toen u wegging. Maar ik kan u vertellen dat Zennor mij graag in haar huis verwelkomt en dat ik blij ben daar te zijn.’ Alys wilde Jago Pencredoc graag vertellen dat Zennor niet bepaald kon wennen aan het getrouwde leven. Ze miste haar vrijheid en had ontdekt dat ze als kastelein van Pencredoc niet alleen mooie jurken mocht dragen en bals mocht organiseren – ze hadden zelfs nog geen enkel bal georganiseerd, tot Zennors grote spijt – maar dat haar grootste zorg momenteel was dat ze de verplichting voelde om een zoon en erfgenaam voort te brengen. Ze had Alys al meer dan één keer verteld hoe saai en eentonig ze het vond om de liefde te bedrijven met haar passieve,

ongeanimeerde echtgenoot.

‘Er zit zo weinig leven in hem,’ had ze een keer geklaagd toen de dames arm in arm richting de rozentuin liepen, langs de oevers van het stroompje dat door het erf rondom Pencradoc kabbelde. ‘Ik had gedacht dat hij levendiger zou zijn.’

‘Je wist toch zeker met wat voor persoon je trouwde?’ Alys was nieuwsgierig. Eerlijk gezegd lagen de geheimen van de slaapkamer zo ver buiten haar belevingswereld, dat ze zich maar moeilijk kon voorstellen waar Zennors walging vandaan kwam.

‘Ja, maar ik dacht dat er meer diepgang onder het oppervlak verborgen zou zitten. Ik ben bang dat hij zo oppervlakkig is als dit beekje. Sommige mannen hebben wél diepgang, hoor.’ Zennor stopte en draaide zich naar Alys toe. ‘Als men liefdesromans leest, begrijpt men dat sommige mannen een vrouw kunnen bevredigen. Ellory... niet.’

‘Zennor!’ Alys voelde haar wangen rood worden. ‘Dat kun je niet zomaar zeggen!’

‘Waarom niet?’ Zennor boog en pakte een steen op. Ze gooide die in het stroompje en keek toe hoe het zonk in het kristalheldere water. ‘Het is waar. God, ik weet niet hoe lang ik dit nog volhoud.’ Ze keek afwezig uit haar ogen. ‘Ik hoopte altijd dat het magisch zou zijn. Dat de eerste keer niet zo vreselijk en snel zou zijn.’

Alys voelde zich erg oncomfortabel. ‘Ik weet niet of je deze zaken met mij zou moeten bespreken.’ Ze keek om zich heen, bang dat iemand misschien mee zou luisteren.

Zennor merkte haar nerveuze blikken op en lachte. ‘Let maar niet op mij. Ik ben simpelweg teleurgesteld. En verveeld. En dat, lieve nicht, is waarom ik wilde dat je me gezelschap kwam houden.’ Haar wangen werden rood. ‘Ik zei tegen Ellory dat ik jou bij mijn zijde wilde, mocht ik een kind krijgen, om mij er

doorheen te helpen.'

'Ben je...?' Alys durfde amper te ademen. Een baby, eindelijk! Wat fantastisch.

'Mijn God, nee.' Zennor wierp een blik op Alys. 'En dat zal ook niet snel gebeuren als hij op deze manier doorgaat. Ik zou eigenlijk niet weten hoe de heilige Rose zwanger heeft kunnen raken.' Ze refereerde aan Ellory's eerste echtgenote, die op tragische wijze overleden was aan complicaties in het begin van haar zwangerschap. Niemand mocht meer over Rose spreken en daardoor was ze een soort mystiek figuur geworden. Ze leek een kruising tussen de Maagd Maria en een tragische heldin uit de liefdesromans die Zennor wel kon verslinden. 'Maar in alle eerlijkheid,' vervolgde Zennor, 'wil ik jou wél aan mijn zijde. Ik haat het om hier alleen te zijn en ik denk dat ik een hekel begin te krijgen aan Ellory.' Daarna perste ze haar lippen op elkaar en weigerde ze er verder over te spreken.

Terwijl Alys naar Ellory's broeder keek, dacht ze aan het feit dat hij het tegenovergestelde was van passief en ongeanimeerd. De eerste, tweede en verdere keren met hem zouden net zo spannend zijn als in elke liefdesroman.

Ze hoopte dat hij deze gedachtes niet aan haar af zou kunnen lezen en schraapte haar keel terwijl ze haar blik weer tot haar boek wendde. 'Ik denk dat ik maar eens terug moet gaan. Rijdt u met mij mee, mijnheer Pencradoc?' Ze voelde de hitte weer naar haar wangen stijgen. Ze hoopte van harte dat hij daarmee akkoord zou gaan.

Jago kon het niet geloven. Hij was van plan geweest over Bodmin Moor te rijden en langs de oude vertrouwde plekken van

vroeger te gaan, voordat hij terug zou keren naar Pencredoc. Enkel om die reden had hij zijn paard gekocht, zoals hij Alys ook had verteld. En hij moest aan zichzelf toegeven dat hij zijn boosheid kwijt moest die alleen al opkwam door het idee dat hij zijn broeder weer zou zien.

Hij had niet verwacht een jonge vrouw tegen te komen bij Dozmary Pool, of eigenlijk: een prachtige jonge vrouw, als een portret afgetekend tegen het blauwe uitgestrekte water, terwijl in de verte de heuvels zichtbaar waren achter deze sprookjesachtige plas.

Haar blonde haar waaide speels omhoog door de wind, wat de lintjes op haar hoed deed fladderen. Hij glimlachte, ondanks zijn constante gedachten aan alles wat er zich in het verleden had afgespeeld. Wellicht zou juffrouw Alys Trelawney zijn terugkeer naar Pencredoc minder erg maken dan hij had verwacht. Misschien zou ze iets van die nachtmerrie weg kunnen nemen. Daar kon hij minstens op hopen. Zolang ze hier op Bodmin Moor waren, ver weg van die plek en al zijn herinneringen eraan, kon hij daar zeker op hopen.

Hij had niet gelogen toen hij zei dat Ellory en hij niet met elkaar overweg konden. Hij tolereerde zijn oudere broeder, omdat dat moest, maar hij kon onmogelijk zeggen dat hij van hem hield.

‘Ik hoop dat uw bezoek aan Pencredoc van lange duur is, juffrouw Trelawney,’ zei hij terwijl hij naar haar lachte. ‘Ik rijd graag met u mee. Maar nog niet direct. Ik zou graag nog een moment langer van het uitzicht genieten. Ik heb in jaren niet zoiets moois gezien.’ Hij merkte dat hij nog steeds lachte, wat al genoeg zei. Vreemd genoeg voelde het alsof hij haar al kende; alles al had geleerd wat er over haar te weten viel. Hij voelde zich meer tot haar aangetrokken dan tot Ellory of Pencredoc.

Waarheen je ook gaat, ik zal je volgen.

Die gedachte kwam onverwachts in hem op.

‘Ik blijf zo lang als Zennor wenst.’ Ze keek naar hem op en keek hem in zijn ogen. Die hadden een aparte mosgroene kleur, die erg contrasteerde met haar maïskleurige haar.

‘Dat is fantastisch nieuws. Het is alleraardigst van u om daarmee in te stemmen.’

‘Ik heb geen reden om niet hier te zijn. Ik heb geen banden of verplichtingen elders.’ Alys haalde haar schouders op. ‘Ik kan me geen betere plek indenken om op dit moment te zijn. En hier! Hier op Bodmin Moor...’ Haar groene ogen begonnen te stralen terwijl ze om zich heen keek. ‘Het barst hier van de inspiratie. Dat maakt me zo blij!’

‘Inspiratie?’ Jago gebaarde naar het notitieboek en het potlood. ‘Is dat waar u mee bezig bent? U zet inspiratie om in woorden?’

‘Zoiets.’ Ze lachte. ‘Maar dit is mijn eigen kleine wereldje en ik heb maar al te vaak gehoord dat dat een vreemde plek is om te zijn.’ Ze keek naar haar boek. ‘Maar nog steeds werk ik graag aan mijn verhalen.’

‘Dus u heeft een levendige verbeelding?’

‘Als auteur móét men wel een levendige verbeelding hebben. Hoewel mijnheer Tregeagle en zijn gejammer mij een brug te ver zijn.’

Jago was betoverd. ‘Ik ben blij dat u een tijdje op Pencradoc zult verblijven. Maar ik denk dat u gelijk hebt. We moeten terug. Dat ben ik mijn schoonzuster op zijn minst verschuldigd.’ Hij zei niet dat hij dat zijn broeder verschuldigd was.

‘Ja, Ellory dringt erop aan dat we allemaal op tijd zijn voor de thee deze namiddag.’

‘Hij is dus niet veranderd.’ Jago’s stem klonk bijna bitter.

Ellory was altijd erg precies geweest en hield er niet van als iemand afweek van wat er van hem verwacht werd. ‘Vertel me eens,’ zei hij plots op nieuwsgierige toon, terwijl hij gebaarde dat ze richting de paarden moesten lopen. ‘Vergeef me, maar wat hoopte Zennor Bryant uit een huwelijk met mijn broeder te halen? Ik heb me laten vertellen dat ze nogal een vrije geest is. Compleet het tegenovergestelde van wat mijn broeder zou hebben gezocht in een bruid.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen. Zennors vader was rijk, maar hij is recentelijk overleden. Zennor en Ellory waren een goed stel en mijn oom wilde graag dat het huwelijk door zou gaan. Ze is met hem getrouwd uit respect voor mijn oom en uit aversie tegen het solitaire leven.’

‘Ze heeft ons familiefortuin dus aangevuld.’

‘Inderdaad.’

‘Aha.’

Jago wist zeker dat dit een verstandshuwelijk was geweest en geen liefde. Ellory was nu een poosje weduwnaar en hij zou wel heel graag hebben willen trouwen en erfgenamen voortbrengen. Ach ja, de tijd zou het uitwijzen. Hij bedacht dat de liefde misschien zou kunnen groeien, terwijl hij Alys hielp op haar kleine witte merrie te stijgen. Maar goed, misschien ook niet.

‘Wie er het eerste thuis is, Jago Pencradoc,’ zei ze. Het verraste hem. Ze lachte en ging ervandoor op haar kleine witte merrie.

HEDEN

Hoofdstuk 2

MERRYNN WAS DOORGEREDEN TOT AAN HET HUIS en pakte het stuur stevig vast. Het zien van die man, Kit, had haar meer van haar stuk gebracht dan ze voor mogelijk had gehouden. Ze had diep vanbinnen geweten dat haar tijd hier bijzonder zou zijn. Je kreeg niet vaak een kans als deze. Ze bleef een poosje in de auto zitten om haar zenuwen onder controle te krijgen voordat ze Coren Penhaligon zou ontmoeten. Ze had werk te doen en een professionele reputatie hoog te houden. Ze moest niet zeuren en gewoon naar binnen gaan. Merryn stapte uit de auto en rende naar de grote houten voordeur omdat het regende en ze snel weer op het droge wilde staan. De deur werd opgehouden met een doos, waar ze omheen stapte, en ze keek de hal rond.

‘O, hallo!’ Er verscheen een man in de deuropening met een doos in zijn handen. Hij glimlachte. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Hallo. Hoi. Ja, ik ben Merryn Burton.’ Ze stak haar hand uit, maar liet die direct weer zakken. De man had helemaal geen handen vrij. ‘Van Heptinstall Studios. Kit zei dat ik je hier zou

vinden. Jij hebt hier de leiding?’

‘Merryn... aha!’ Ik hoorde al dat we een vrouw verwachtten die Merryn heette. Ik begreep dat Jeremy het niet ging redden?’

‘Dat klopt.’

‘Aangenaam dan, Merryn.’ De man had blond haar en grijze ogen. Hij was precies het tegenovergestelde van die andere man, terwijl zij waarschijnlijk de Penhaligon-broers waren waar Heptinstall Studios haar over had verteld. Hij zette de doos op de grond, stak zijn hand uit en gaf haar een stevige en zelfverzekerde hand. ‘Ik ben Coren Penhaligon, maar ik heb niet echt de leiding. Ik ben de broer van Kit en ik heb veel interesse in dit gebouw. Ik ben degene met de grote plannen, dus...’ Hij grijnsde.

‘Nou, aangenaam. Zal ik vast beginnen of ben je nog dingen aan het uitzoeken?’

Dus ze waren inderdaad broers. Goed om te weten.

‘Ik ben nog wat spullen aan het uitzoeken, maar heb je een momentje? Ik heb een paar aantekeningen voor je gemaakt. Wacht even.’ Coren lachte, jogde een gang in en verdween de hoek om.

Merryn vroeg zich af wat er in die aantekeningen zou staan. Ze hoopte dat die haar wat richting zouden bieden. Sinds zij was aangewezen om de nieuwe zogeheten ‘Pencradoc-collectie’ te taxeren, was richting helaas nog ver te zoeken geweest. Toen de broers dit huis hadden geërfd, hadden ze er een grote verzameling schilderijen, beeldhouwwerken en andere kunstwerken aangetroffen, die misschien waardevol konden zijn. Iemand, ze vermoedde nu dat dat Coren was geweest, had vervolgens contact opgenomen met de kunsthandelaren waarvoor Merryn werkte en een paar dagen later was ze onderweg geweest hiernaartoe.

Het was eigenlijk niet de bedoeling geweest dat zij zou komen, maar haar collega Jeremy was geveld door een hardnekkig

virus. Zij was daarom op korte termijn gevraagd om dit project over te nemen, maar had gelukkig de gesprekken op haar werk al nauwlettend gevolgd. Er werd in de galerij met een aantal namen gegooid en ze had een van die namen herkend als die van een man met een behoorlijk goede reputatie. Uiteindelijk zou de Pencradoc-collectie een soort chique inboedelverkoop worden, wist ze, waar mooie dure schilderijen wachtten tot er eindelijk een rode stip op hun lijst werd geplakt. Coren had Heptinstall Studios laten weten dat dit een manier zou zijn om de nodige fondsen te werven waarmee het huis gerenoveerd zou kunnen worden. Daarnaast kon hiermee Pencradocs toekomst, waarschijnlijk als kunstcentrum, worden verzekerd.

Maar ze bracht zichzelf in gedachten terug naar het heden. De kunstenaar in wie ze het meest geïnteresseerd was, had een flinke reputatie opgebouwd aan het eind van de negentiende eeuw. Ruan Teague stond bekend om zijn portretten en was nauw verbonden geweest met de Pencradocs. Veel van zijn schilderijen portretteerden dan ook leden van de Pencradoc-familie.

Merryn had het vaak jammer gevonden dat ze zelf niet artistiek begaafd was. Ze wist dat niemand ooit voor haar kunstwerken zou betalen, maar toen ze had besloten haar liefde voor kunst op een andere manier vorm te geven, hadden de handelaren van het kleine bedrijfje in New Bond Street in Londen haar enthousiasme enorm gewaardeerd. Daarnaast was het zo belachelijk druk daar, dat ze geen tijd had om zich zorgen te maken om wat ze niet kon. Heptinstall Studios was een jong bedrijf en wilde haar graag een kans geven.

Dat was inderdaad het begin geweest van haar carrière. Het kleine bedrijfje was succesvol geworden en zij met hen. Dit leidde ertoe dat ze uiteindelijk vandaag tussen de Pencradoc-collectie stond.

Kit had een tijdje in de portierswoning gezocht naar iets waardevols dat misschien in de dozen en kastjes verstopt zat, tussen de vele restanten oude verf, plantenspotten en het tuingereedschap, zodat hij dat mee zou kunnen nemen naar het huis. Coren had het idee gehad om een groot evenement te organiseren waar de kunstwerken tentoongesteld konden worden om Pencradoc op de kaart te zetten, bij wijze van spreken. Hij had Kit gevraagd om in de bijgebouwen te zoeken, voor het geval daar iets belangrijks zou liggen.

Kit verwachtte niet dat hij iets dergelijks zou vinden. Zijn tante Loveday was niet het type geweest om op die manier met belangrijke spullen om te gaan. Ze was een open en eerlijke vrouw geweest, die ongegeneerd lachte om de connectie die de familie had met Ruan Teague, hoewel de betere kringen blijkbaar gechoqueerd gereageerd hadden.

‘Waarom zouden we verhullen wie we zijn?’ had ze altijd gezegd. ‘Als anderen mij maar niks vinden, is dat hun probleem en niet het mijne.’

Kit gooide een stuk hout op de grond en veegde zijn handen aan elkaar af. Hij vond het wel weer genoeg geweest voor vandaag. De portierswoning was niets meer dan een veredeld schuurtje en als Coren wilde, kon hij ook zelf op zoek gaan naar spullen. Coren en Kit waren heel verschillend. Kit vond zijn geluk in schilderen, lesgeven en het runnen van zijn kunstbedrijfje in Marazion, aan de kust van Cornwall. Coren daarentegen had een carrière opgebouwd bij een investeringsbank en was altijd op zoek naar de volgende uitdaging. Van alle plannen die Coren had bedacht voor Pencradoc, had Kit het meest gevoeld voor

een kunstcentrum. Vandaar dat hij Coren had beloofd om zijn uiterste best te doen om het samen van de grond te krijgen.

Het was sowieso wel een goed moment om weer terug naar het huis te gaan. En, als hij geluk had, was Merryn Burton daar ook. Aan het werk. Of zoiets. Hij moest glimlachen van die 'of zoiets' en de gedachte aan Ruan Teague kwam zomaar bij hem op.

Er was minstens één portret van Ruan Teague in het huis: een afbeelding uit 1886 van Zennor, hertogin van Trecarrow. Ze hoopten dat ze nog meer van zijn schilderijen zouden vinden terwijl ze het huis doorzochten. Hoeveel gemengde gevoelens Kit ook had over het huis: toen hij Merryn Burton aan zag komen rijden bij de portierswoning, wist hij dat het voorbestemd was dat hij daar op die dag op Pencredoc was.

Van alle kunsthandelaren in Londen, had Coren precies deze uitgezocht. En die Jeremy was ziek geweest. En Merryn had in zijn plaats moeten komen.

Kit keek omhoog en zag door een van de ramen boven een vrouwelijke verschijning staan. Coren had er geen gras over laten groeien en Merryn direct aan het werk gezet. En hij had haar boven in de westvleugel laten beginnen? Dat leek een onlogisch besluit voor zijn broer. Maar goed, wat hem het beste leek.

Hij liet die gedachte los, snelde de treden voor het huis op en duwde de deur open. Hij realiseerde zich binnen pas dat het haar van de vrouw die hij net had gezien behoorlijk donker had geleken. Merryns haar daarentegen was blond, dus overduidelijk had hij het zich ingebeeld. Hij huiverde onverklaarbaar en trok de deur achter zich dicht.

Uiteindelijk reden ze samen. Alys liet haar paard stoppen. Ze had erg genoten van Jago Pencredocs gezelschap. Haar fantasie was er ergens op Bodmin Moor dan ook met haar vandoor gegaan, wat haar vaker overkwam. Ze stelde zich voor hoe het zou zijn om wat meer tijd met deze man door te brengen. Veel meer tijd zelfs.

Haar goede humeur en de luchtige gesprekken duurden echter maar tot het moment dat ze van hun paarden waren afgestegen en Pencredoc binnen waren gestapt. Jago's goede humeur was helaas nóg eerder verdwenen. Vanaf het moment dat ze door de sierlijke metalen poort waren gereden, leek er een grijze wolk op hem neer te dalen. Hij werd stil en somber. Dit was een compleet andere man dan diegene met wie ze op Bodmin Moor had gelachen en een wedstrijd had gehouden.

Bijna onmiddellijk voelde Alys dat er een drukkende sfeer neerdaalde op het huis. Ze stond wat aarzelend in de hal en wist niet goed wat te doen. Hoewel ze hier al een aantal weken relatief prettig gewoond had, voelde het deze keer anders om in het huis rond te lopen. Nu stond een van de erfgenamen naast haar, die zich onttreed van zijn handschoenen en mantel en kwaad de ruimte in keek.

'Ik waardeer het welkomstcomité.' Jago keek nog kwader terwijl hij de eetkamer in keek en zag dat de high tea van die namiddag al was opgediend. Aan het hoofdeinde van de tafel zat Ellory. Hij was lang, mager en leek wel uit graniet gehouwen, zo stil zat hij. Aan het andere uiteinde van de tafel zat Zennor. Haar donkere haar accentueerde haar ovale gezicht. Haar violette ogen – niet mosgroen, zoals die van Alys – waren neergeslagen en ze duwde een klein taartje heen en weer op haar bord. Ze

sneed het in kleine stukjes om het vervolgens weer samen te persen. 'Ik ben dan misschien laat, maar dit kun je niet menen, broeder. Tien minuten.'

'Tien minuten zijn tien minuten.' Ellory staaarde Jago aan en Alys voelde zich niet op haar gemak. Ze wierp een blik op Zennor, die voorzichtig opkeek. Haar gezichtsuitdrukking verzachtte toen ze Alys zag en ze wenkte haar. Alys zag er warm en slordig uit, met haar rijkleed nog aan en haar haar in de war. Ze nam haar bonnet af, gleed zo onopvallend mogelijk in de stoel naast haar niet en pakte het theekopje aan dat Zennor in haar richting duwde. Er verscheen een dienstmeid uit het niets en schonk het kopje vol terwijl Jago nog stond te wachten op een uitnodiging om plaats te nemen, waarmee hij ieders aandacht opeiste.

Uiteindelijk gaf hij het op, mompelde iets beledigends en stapte op de stoel naast Alys af, waarna hij die ruw naar achter trok. 'Er is overduidelijk geen tijd om ons om te kleden in gepaste kleding. We zouden ons niet eens dúrven omkleden. Blijkbaar mogen we ons bij je voegen zoals we zijn aangekomen. Fijn is dat, broeder. We zijn pas net gearriveerd in dit rothuis en je hebt ons nu al voor schut weten te zetten.'

'Ga vooral zitten,' zei Ellory star zonder verder in te gaan op Jago's opmerkingen. Hij zat nog altijd in precies dezelfde positie. Alys liet haar hoofd schaamtevol zakken. Dit was een compleet andere kant van Jago Pencradoc. Ze hief haar ogen op, lichtelijk vrezend voor Ellory's reactie.

Ellory nam echter een slokje van zijn thee. 'Vandaag in het bijzonder was het erg belangrijk voor me dat je op tijd zou komen, gezien ik precies om vijf uur een andere gast verwacht. Daarom had ik geen tijd te verliezen.' Hij knikte zo licht dat het bijna niet te zien was. 'Maar je bent er nu, dus daar zullen we het mee moeten doen.'

‘Dan zal ik mijn thee maar snel opdrinken, simpelweg om je gerust te stellen.’ Jago pakte zijn kopje spottend op. Toen wendde hij zich tot Zennor en glimlachte. Het was alsof de zon plotseling begon te schijnen. Alys hief haar hoofd nu volledig op en kon haar ogen niet van hem afhouden, ondanks het feit dat de spanning tussen de twee broeders duidelijk opliep. ‘Mijn geliefde schoonzuster, neem ik aan? Vergeef het me dat ik te laat ben.’ Hij leunde over Alys heen en pakte Zennors hand om er een kus op te drukken. Hij kwam erg dicht bij Alys en een deel van haar wilde dat hij háár hand zo zou pakken om hem te kussen. Ze voelde de warmte en de energie van zijn lichaam af spatten en ze beet op haar lip terwijl ze wegkeek, uit angst dat hij haar zou zien blozen in zijn nabijheid.

‘Inderdaad. Heel aangenaam eindelijk kennis te maken, Jago. Maak je vooral niet druk om het feit dat je te laat was. We gaan nergens heen.’ Zennor lachte naar hem en hij knikte, waarna hij haar hand losliet. ‘Maar Ellory, wie verwachten we?’ vroeg ze. Alys leunde naar voren en ze wist dat haar nicht zelf ook barstte van opwinding die ze bijna niet kon onderdrukken.

Ellory nam de tijd om te antwoorden. Hij sneed een sandwich in kleinere stukjes en voorzag hen eindelijk met een antwoord. ‘Een kunstenaar. Men verwacht dat er van de hertogin van Trecarrow een portret geschilderd wordt...’

‘Net zo een als het portret van jou dat in de hal hangt? En wie heeft dat gemaakt? Ik ga er niet vanuit dat het De Amato was. Welke arme stakker heb je hier uitgenodigd om je ego te strelen? Ik zie dat het iemand was die mijnheer behoorlijk goed heeft geportretteerd. Excuseer me,’ Jago schoof zijn stoel naar achter en stond op, ‘maar ik merk plotseling dat ik helemaal geen honger heb. Het is een lange dag geweest. Ik zal je de ruimte geven voor je... gesprekken.’

Alys had van een taartje zitten peuzelen, maar verloor plotseling haar eetlust toen ze Jago met grote passen de kamer uit zag lopen. 'O.' Ze had de klank al uitgesproken voordat ze hem kon stoppen.

'Inderdaad. O,' fluisterde Zennor. Ze was even stil en sprak toen Ellory weer aan. 'En mag ik vragen wie die kunstenaar is? Degene die je voor mij in dienst hebt genomen?'

'Ruan Teague.' Hij was duidelijk niet van plan woorden vuil te maken aan het levensgrote portret van hem dat naast de staatsietrap hing. Alys vond het maar niets, maar het was niet aan haar om hier iets over te zeggen. In plaats daarvan boog ze haar hoofd als ze er voorbijliep en keek ze er niet naar, wanneer ze die optie had. 'Teague is van dezelfde school als waar Singer Sargent en James Jebusa Shannon gestudeerd hebben.' Ellory wuifde die opmerking weer weg met zijn hand. 'Ik heb gehoord dat Teague voor niemand onderdoet met zijn portretten. Ik zou Singer Sargent zelf de opdracht hebben gegeven, maar na het *Madame X*-schandaal kan ik geen risico's nemen.' En ja, zelfs Alys had van dat schandaal gehoord. De kunstenaar in kwestie had een heel gewaagd portret geschilderd van een schoonheid die tot de *beau monde* behoorde, Virginie Amélie Avegno Gautreau, en er was niet eens een opdracht gegeven. Hij had haar simpelweg geschilderd omdat hij dat wilde. Alys bewonderde de man zeer voor zijn durf en ze wist dat Zennor er hetzelfde over dacht.

Zennor wierp een blik op Alys waarin een vonk van opwindning te zien leek. 'Wat fantastisch,' zei ze. 'Bedankt, Ellory. Ik kijk ernaar uit om hem te ontmoeten. Ik begrijp nu waarom we haast hebben en iedereen zijn thee op dient te hebben om vijf uur.'

Ellory knikte en richtte zijn aandacht weer op zijn eten. Alys richtte haar aandacht daarentegen op de deur. Opwindend als